

σύ, μη σπρωθώ έπάνω και σου αλλάξω τόν άδόςαστο. Όρσε μας τώρα, αμειγάλωσε ή κολοκίθα και μάρινε ή ούρα της. Γνωμοσιούσιου στη στιγμή και να μη σε μαπατώσω άλλη φορά να μου πής τέτοια λόγια. Έσύ κι' ο Άποστόλης έστε ακόμα κοντάβια. Άκούς ;

Κι' έτσι ο γέρο Κολοκοτρώνης καθόρθωσε με την ταχτική του να προλάβη έναν καινού, ό οποίος χωρίς την έλεγχάσι του, θά κατέβηγε άσφαλώς σ' άμπαπακίλια άγρια και τρομερά.

Γιά τόν Γιάννη Ζορμπά ύπόχρη έπίσης και τό έξής χαρακτηρι- στικώτατο ανέκδοτο : Κάθε χρόνο οι άρματωλοί είχαν τη συνήθεια να πηγαίνουν μαζί με τη σημαία τους κατά τη γιορτή της Άγίας Παρασκευής, στις 26 Ιουλίου, στό όχυρό χωριό Άλωνίστανα της έπαρχίας Τριπόλεως, τό οποίο βρισκείται στα σύνορα της Γορτινής.

Οι άρματωλοί παρουσιαζόμενοι εκεί όλκι μαζί και μάλιστα με τη σημαία τους, ένίσχυαν τό φρόνημα τόν ύποδοχών κατοίκων και τους ένέπνεαν περισσότερο τόλμη.

Κάποια έρωτή όμως ένας παπάς, κοιμητός του Ζορμπά, πρό- δωσε στους άρματωλούς τους στρατιώτες του Βελή και οι όποιοι τους έπετέθησαν ξαφνικά και άφου σκότωσαν άρκετούς άνάγκασαν τους ύποδοχούς να περιοριστούν σέ δύο μονάχα χωριά, από Άρζου- δόρεμα και τό Λιμνοβία.

Κατόπιν αίσθη, ό Θεόδωρος Κολοκοτρώνης είχε δώσει άυστηρή διαταγή να μην άμπακωνηθή κανείς από τό «γιατάκι» του, γιατί φο- βόταν μην πάθουν χειρότερα.

Τό άνωτόχημα αυτό είχε συμβεί ένα μήνα περίπου πριν από τό πανηγύρι της Άλωνίστανας και όσο ζύ- γωναν ή μέρες, τόσο ή γυναίκες του κολοκοτρωνέικου σπιτιού άνηρχισσαν, χωρίς όμως να τολμά καμιά τους να φθέρη τίποτε.

Έπί κεφαλής όλων τών γυναικών, ή όποιες φορούσαν μαύρα λόγω του προσφάτου πένθους, σπεκόταν ή γοργά Γιωργίτσα, ή χήρα και μητέρα του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη.

Αυτή δύο μέρες πριν από τό πα- νηγύρι, όποτε συνήθιζαν πάντοτε να έτοιμάζουν τους άντρες του σπιτιού των, καθόταν στην αυλή μαζί με άλλες γυναίκες κι' έννεθε.

Φανόταν πολύ συλλογισμένη και από τέλος δάκρυσε και έλεγε :

— Φέτος ούτε έτοιμασίες έχομε, ούτε πανηγύρι ! Έ, δόξα νάχη πάλι ό Θεός ! Μούρχεται και να μην πάν οι άντρες στην Άλωνίστανα, αλλά πώς να πάν που μας χτύπησαν από παντού, Τουρκου και ραγιαδες, κι' άφου θάναε και, όπος μας έβλεπ, και τ' άσκέρι του Βελή ; Πώς να πάν, πώς να πάν ;...

— Με τά πόδια τους να πάν ! τη δίκωφε ή άνεψιά της ή Στεκού- λα, σκόρυγος του περιήμου στρατηγού της Έπαναστάσεως Δημητρίου Πλαπούτα, άδελφή τόν άρματωλόν Κωνσταν, Γιωργιάκη και Γιαν- νάκη και πρώτη ξαδέλφη του γέρου Κολοκοτρώνη.

— Κι' αν δεν πάν οι άντρες, πρόσθεσε ή λεβεντο—Στεκούλα, έγω που με βλέπετε εδώ θα κτιθώ αντίοικα και θα πάω !...

— Σειομισισον από δά, μοιρή ! της φώναξε ή γοργά, Θαρρείς πώς οι άντρες έχουν τά μυαλά σου ; Άν πάν εκεί και σκοτωθούν, τί θα γίνουν αυτά τά κοντάβια, τά μωρά, που θ' άφήσουν πίσω ;

— Μά αν δεν πάν πάλι, θα τό πάρον άπάνω τους οι όχτροι και θα πούν πως έσκαχτήκαμε, άπάντησε ή Στεκούλα με θυμό.

Και επειδή ή Στεκούλα δεν μπορούσε ν' άνεχθη τέτοια ντροπή, σπρώθηκε και πήγε να βοή τόν ξάδεφτό της τό Ζορμπά.

— Γιάννη, τόν ρώτησε σιγά, δεν θα πάτε μεθαύριο στο πανηγύρι ;

— Όπως θέλουν κι' οι άλλοι ! άπάντησε λαζωνικά ό Γιάννης.

— Μά ελνε ντροπή, Γιάννη, να μην πάτε. Οι ραγιαδες θα πούν πως έσκαχτήκατε.

— Τι λές, μοιρή ! φώναξε απότομα και πετάχτηκε έπάνω ό άρ- ματωλός από άουσιμα της λέξεως που τόν πείραζε ιδιαίτερα. Έμεις σκαχτήκαμε ; Τώρα θα τό δής !...

Και ή λεοντοκόρη Μωραϊτίσιμα έφυγε καταχαρούμενη, άφίοντα, τόν όπλαρχηγό βυθισμένο σέ σκέψεις.

Όταν κατά τό μεσημέρι τόν προσκάλεσαν για φαί, άρνήθηκε να πάη.

— Τι έχεις, μωρέ ; του φώναξε ό Γέρος.

— Ό,τι θέλω έχω !..., άπάντησε με πεισμα ό Γιάννης.

— Για πές τό να τ' ακούσωμε κι' έμεις.

— Νά, οι βροχοραγιαδες λέν πως έσκαχτήκαμε και γι' αυτό δεν πάμε στο πανηγύρι. Έγώ όμως θα πάω, κι' όποι-

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ένας δήμιος... άτσαρής ! Τά κατά τόν Χασάν Άρναούτ. Ό Παύλος Καλλιγιάς κι' ό έχθρος του. Γιατί τόν τάιξε. Ό ήρωϊκός μπάρμπα Άπεστόλης στό Μπιζάνι. Άνέκδοτα του μπακαπέν Κόρακας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στά 1834 δήμιος στην Έλλάδα ήταν κάποιος Τουρκος Χασάν Άρναούτ. Ό δήμιος αυτός είχε όρκωθεί, πολύ πριν αναλάβει ίση- ρεσία και ύπόγραψε στο πρακτικό της όρκωμοσίας, επειδή δεν ήξε- ρε γράμματα, με τό σημείο του... σταυρού.

Ό Χασάν Άρναούτ ήταν ως δήμιος άδέξιος και βασάνιζε τους καταδικασμένους. Μά τό Κράτος δεν εύρισκε άλλον και τόν δια- τηρούσε στη θέση του.

Μιά φορά ό Άρναούτ ζήτησε αύθησι, άπειώνοντας ότι θα παρη- τηθή. Και τό Κράτος, μη αποφώντας να κάμη άλλωώς, άναγκάστη- κε να ύποκύνη. Έξεδόθη λοιπόν Βασιλικό διάταγμα, δια τό όποι- ον ήξεσαν ό μισθός του δήμιου κατά... δέκα δραχμές. Όταν όμως ό Γραμματέας της Δεσποσύνης του κοινοποίησε την αύθησι αυτή, του σύστησε σιγχρόνως και τά έξής : «...να γυμνασθή εις την διαχείρισιν της μηχανής προς άποφυγήν απάνθρωπων σκηνών, αίτινες προήλθον εις μερικάς περιστάσεις από την άνεπιτηδείω- τητά του».

Ό Παύλος Καλλιγιάς, όταν ήταν ύ- ποχγός τόν Οικονομικόν, προσκάλεσε συχνά σέ γεύματα κάποιον, ό οποίος τόν καλογούσε άδιάκοπος.

Ό Άνδρέας Αγγερινός του έλεε μία ήμέρα :

— Φίλε μου, αυτόν θάρηκε να προσκα- λής στο τραπέζι σου, που σε λούζει κάθε μέρα ;

— Τι θέλεις να κάνω, κύρ Άνδρέα, του άπάντησε ό Καλλιγιάς, άφου δεν μπο- ρώ να τό κλείσω τό στόμα, του τό γε- μίζω !...

Κατά την πολέμημη πολιορκία του Μπιζανιού ένας στρατιώτης από τό δη- μο Άπεραντιόν, του νομού Άρτης, ό- νομαζόμενος Άπόστολος Κατσούδας, ό οποίος είχε λάβει μέρος σέ πολλές μά- χες, τραυματίστηκε σέ τρία μέρη του σώματός του. Κάθε φορά που πληγών- ταν έδενε τό τραύμα μοναχός του και έξακολουθούσε να μένη στη θέση του.

Την τρίτη φορά τραυματίστηκε στο κεφάλι και, κατά τη συνήθειά του, έ- δεσε την πληγή με ένα κομμάτι από την ειδική του φοιστανέλλα. Έπειδή ό- μως τό τραύμα άρχισε να πρήζεται, ό

λοχαγός του τόν διάταξε να πάη στο χειρουργείο.

Τότε ό μπάρμπα Άποστόλης (όπως τόν έλεγαν οι άλλοι φαντά- ροι, λόγω της προχωρημένης ηλικίας του) γύρισε στο λοχαγό και του άποκόρησε με την ιδιωσιακή προφορά του :

— Άσι μι, κύρ-λοχαγέ, να γραστ' νίσου ακόμα κάνα γοιφου- μύτ', κι' ύστους φεύγου !...

Νά τώρα και ένα ανέκδοτο του περιήμου Κρητός όπλαρχηγού Κόρακα :

Ό Κόρακας είχε κάποτε περίεργα προαισθήματα. Στεκόταν π.χ. στην κορφή κανενός βουνού κι' έξαφνα, χωρίς καμιά αίτια, γύριζε στα παλληκάρια και τους έλεγε :

— Παιδιά, σπρωθήτε να πάμε σ' άλλο βουνό !...

Τά παλληκάρια του τόν άκολουθούσαν και πολλές φορές έβλε- παν κι' έκπληξι τους την πρώτη τους θέσι ζωισμένη όλοσθε από τους Τουρκους.

οι τους βαστάει άς έρθουν μαζί μου... — Έλα, βρε, κάτσε στο σαρρά να φας, τόν συμβούλευε ό γέρο Κολοκοτρώνης. Πώς ήρθε και σου έλεε πως δεν θα πάμε ;

Και, παρώνοντας άμέσως απόφαση, κάλεσε τη μητέρα που και της παράγγειλε να βάλη τις γυναίκες να έτοιμάσουν ψωμιά για τρεις μέ- ρες και τό πρωί να τώχουν βαλμένο στό ταγάρια. Συγχρόνως έστειλε να ειδοποιήσουν και τ' άλλα παλληκάρια τών χωριών να την άπο- φαισι που είχε πάρει. Σε λίγο τόν πλησίασε ό Πλαπούτας, ό άντρας της Στεκούλας, και τόν ρώτησε :

— Έ, τ' άποφάσισες, γέρο ;

— Τι να γίνη, θα πάμε ! άπάντησε ό Κόρακας.

να χαλάσουμε τη συνήθεια. Έτσι να...

...θα την ίδουμε στο έρ-...

...θαίκε ό...

...στο...